

неговата душа и какъ подире живота му измѣни, какъ го прелѣсти. . . но видѣ му се, че то ще бжде много дълго и пакъ замлъкна.

— Защо не говоришъ, Павле? — настоя председателя.

Тая покана даде сила на Павла и той започна:

. . . Нека захвана отъ най-радостния за мене день — Възкресение Христово. . .

Тия думи той ги каза ниско, като на себе си, сѣкашъ да си припомни какъ започваше речъта му, както редъ нощи той я повтаря за да не забрави нѣщо.

Въ залата бѣ настанало дълбоко мълчание.

. . . Тѣй! — промълви унесено Павелъ.

Най-голѣмата му радостъ била, когато приближавалъ Ве-